

ρίσθη εἰς τὰς φυλακάς. Ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε 5—6 ἡμέρας διὰ νὰ σωφρονισθῇ, ὁ παῖς τὸν προσκαλεῖ αὖθις καὶ τῷ παρουσιάζει τὴν ἀπόδειξιν, συγχρόνως δὲ τῷ ἐγγχειρίζει 10 λίρας. Ἡ φυλακίσις ἔφερε τὰ ἀποτελέσματα της· ὁ ἀρχιτεχνίτης φοβηθεὶς νέαν τιμωρίαν, ἐθεώρησε καλὸν νὰ λάβῃ τὰς 10 λίρ. καὶ νὰ υπογράψῃ τὴν ἀπόδειξιν. Καὶ τὸ ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τῶν ἐξόδων ἔμεινεν εἰς ὄφελος τοῦ Σάββα πασᾶ. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ σήμερον ἀπαράλλακτα συμβαίνουνσιν ἀφοῦ, ἐνῷ χάριν τῆς συγκοινωνίας δαπανῶνται ποσὰ ὑπερογκᾶ, οἱ ἄνθρωποι κινδυνεύουσι κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ καταστραφῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ πνιγῶσιν εἰς τοὺς ποταμούς.

(Ἐπειτα τότ' ἔλος)

### Κύδων.

## ΕΥΛΟΓΙΑ, ΕΥΛΟΓΙΑ

(Εἰδικὸς ἀνταποκριτοῦ μας)

**Σπάρτη, 12 Αὐγούστου**

Ἐν τῷ πλησίον τῆς Σπάρτης χωρίῳ **Ἀναδρυτῶ** κατοικουμένῳ ὑπὸ 800 σχεδὸν ψυχῶν, ὅλαι αἱ οἰκίαι ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀπαισίας νόσου, ἐν πολλαῖς δ' ἐξ αὐτῶν ἀριθμοῦνται καὶ πλείοτερα τῶν δύο κρουσμάτων. Καὶ ὅταν ἀνκλογισθῇ τις ὅτι αἱ ἐλληνικαὶ καλύβαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ δύο ἢ ἐνίστε καὶ ἐξ ἐνὸς σύγκεινται δωματίου καὶ φαντασθῇ ἐκεῖ ἐν ἐνὶ δωματίῳ μὴ ἀεριζομένῳ ἐπιθανάτους, θανόντας, μὴ προσβληθέντας ἔτι ὑπὸ τῆς νόσου ὅλους μαζῇ ἀναπνέοντας τὰ αὐτὰ μόρια μεμολυσμένης ἀτμοσφαίρας, θέλει ἔχει τὴν πένθιμον καὶ φρικτὴν εἰκόνα τῶν πλείστων οἰκῶν, τῶν χθὲς ἔτι ἀντηχοῦντων ὑπὸ τῶν εὐθύμων

γελῶτων ροδοπαρεῖων ἀγγέλων, ἐκ τῆς φωνῆς εὐτυχοῦς πατρὸς καὶ τοῦ μειδιάματος καὶ τῶν θαυσιῶν φιλοστόργου μητρὸς, καὶ σήμερον μὴ ἐμπερικλειόντων εἰμὴ ἐπιθανάτους, ὀλοφυρομένους καὶ μὴ ἀντηχοῦντων ἐξ ἄλλου ἄσματος εἰμὴ ὑπὸ ἐπικηδείων θρήνων καὶ ὀδυρμῶν.

Ἐδῶ βλέπει τις τὴν μόνην ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας μὴ προσβληθεῖσαν γυναῖκα κάτωχρον, μὲ μελανοὺς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κύκλους, μὴ δυναμένην πλέον νὰ ἀνθῇ διότι ἐπὶ μίαν ὅλην ἐβδομάδα ἡγρύπνησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της, ἥδη δὲ ἐπὶ τῆς τοῦ θανάτου κλίνης εὐρίσκονται δύο ἀγγελόμορφα τέκνα της. Καὶ ἐκεῖ θὰ θαυμάσετε τὴν φιλοστοργίαν τῆς μητρὸς, ἥτις δαμάζουσα καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν, μένει αὖπνος, δὲν τρώγει, καὶ μὴ φοβουμένη τίποτε δι' ἑαυτὴν θέτει τὸν ξηρὸν μαστόν της, ἵνα θηλάσῃ τὸ τέκνον της, εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ προσκολλᾷ φρίσσοντα τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν φλυκταινῶν τοῦ παραμεμορφωμένου προσώπου του· παρακάτω θὰ ἴδετε εὐλογίωντας συγκατακεκλιμένους μετ' ὀδοδῶτων σχεδὸν πτωμάτων, διότι οἱ νεκροθάπται ζητοῦσι 20 φράγκα διὰ νὰ τοὺς θάψουν, ἡ δὲ οἰκογένεια ἐξήντησε καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τῶν ἀποταμιευμάτων, ἵνα ἀγοράσῃ φάρμακα ἢ πληρῶσῃ τὸ θυλάκιον κερδοσκοποῦ ἱατροῦ, ὅστις ἠδύνακτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ του ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ 50! φράγκων. Οἱ γεννάδαι! Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν κατωτέρω.

Προχωρῶν ἐν ταῖς πενήθιμας ἐχούσαις τὴν ὄψιν ὁδοῖς τοῦ χωρίου συναντᾷς φέρετρον, φέρον ταινίαν, ὅστις ἄλλοτε ἦτο δροσερός ὡς τὰ νερά τοῦ χωριοῦ του, σήμερον δὲ εἶνε παραπεμορφωμένος ἀπὸ τὴν νόσον. Τὸ φέρετρον δὲν παρκαλοθεῖ κανεῖς, διότι οἱ συγγενεῖς φοβοῦνται καὶ ὁ ἱερεὺς δὲν ἔμπορεῖ (ὡς λέγει).

Τετέλεσται, τὸ γελῶν χωρίον μὲ τὰ ὀλοπράσινα δένδρα του, μὲ τὰ ὀφιοειδῆ ρυάκια του, μὲ τὰς πορτοκαλλέας του,

119 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 119

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 547)

— Μάλιστα, μάλιστα, μάλιστα.

Πάντες ἐκάθησαν, ἐκτός τοῦ κ. Λαγγάρδ, ὅστις ἔμεινεν ὀρθὸς στηρίζων τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας.

**ΚΓ'**

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ὁ μαρκήτιος βλέπων ὅτι οἱ ἀκροαταὶ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν ἀκούσωσιν, ἤρξατο νὰ διηγῆται.

Καὶ διηγῆται ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν ἤδη.

Τὸ θηρίον, ὅπερ διέπραξε τὰ ἀκατανόμαστα ταῦτα ἐγκλήματα ζῇ ἀκόμη; ἠρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως ὁ κ. Βιολαίν.

— Μάλιστα, κύριε κόμη.

— Ὁ προστάτης τοῦ Λυκογιάννη θὰ τὸν ἐκδικηθῇ;

— Ἴσως.

— Ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς του θὰ τῷ ἀποδοθῇ;

— Ἐλπίζω, κύριε κόμη.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά του· διατί δὲν φέρει αὐτό;

— Διότι ἐνόμισα ὅτι πρέπει νὰ περιμείνω. Ἀλλὰ μεθ' αὐτοῦ, ἐσπέρας, κύριε κόμη, τὸ ὄνομα τοῦ προστατευομένου μου θ' ἀντηχήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κ. Πέδρο Κάστορα.

— Κυριοί, εἶπεν ὁ βραζιλιανός, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ κ. Λαγγάρδ, νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστηθῇτε νὰ δεχθῇτε τὴν πρόσκλησίν μου νὰ ἔλθῃτε νὰ δειπνήσῃτε εἰς τὸν οἶκόν μου τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ἡ πρόσκλησις ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτή.

— Κύριε Λαγγάρδ, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Μωριέν, μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, ἂν δὲν μ' εὐρίσκετε πολὺ ἀδιάκριτον.

— Λέγετε, κύριε κόμη.

— Ἐπράξατε πολλὰ ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη· ἐάν ἠδύνασθε νὰ τῷ ἀποδώσῃτε τὴν μητέρα του;

— Θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω, κύριε κόμη.

— Δυστυχῶς...

— Λοιπὸν, κύριε κόμη;

— Εἶναι παράφρων!

— Οὐχί, κύριε κόμη, οὐχί! Ὡς ἐκ θαύματος ὁ Θεὸς ἀπέδωκε τὸ λογικὸν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Λυκογιάννη.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνεψύχθη, εἰς

καὶ τὰς λεμονέας του, προσέλαβεν ὄψιν κατηφῆ καὶ πένθιμον καὶ αὐτὰ τὰ μύρα τῶν λουλουδιῶν του ἔχασαν πᾶν θέλγητρον.

Καὶ τώρα θὰ περιμένετε βέβαια ὅλοι σας ν' ἀκούσετε ὅτι ἐστάλησαν ἱατροὶ καὶ δαμαλὶς καὶ φάρμακα καὶ ἀποσπάσματα, ἵνα ἐμποδισθῇ τὸ κακόν, ἵνα ἐνσταλαχθῶσιν ὀλίγαι σταγόνες βαλσάμου εἰς τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας καρδίας! Ἀλλὰ ἐλησμονήσατε δεῖλαι οὗτοι εὐρίσκεσθε ἐν Ἑλλάδι, ὅτι πρωτοपुरγεῖ ὁ αἶρ Τρικούπης, ὅτι ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν εἶνε ὁ ἀφέντης, ὅτι νομάρχης εἶνε ὁ κ. Πλαστήρας, ὅτι δήμαρχος εἶνε ὁ κ. Λεώπουλος, ὅτι οἱ βουλευταὶ ἐργάζονται διὰ τὰ ρουσφέτια τῶν κτλ. Ἄν τὰ ἐλησμονήσατε ὅλα αὐτὰ, σὰς τὰ ὑπενθυμίζομεν.

Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀσεβήσωμεν πρὸς τὰς ἐξωργισμένας σκιάς τῶν θυμάτων τῆς ἀναληγσίας τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, ἀνακαλοῦμεν τοὺς οὓς ἐν προηγουμένῃ πρὸς τὸ «Μη Χάνεσα» ἐπιστολῇ μας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξεφέραμεν καλὴ τῇ πίστει ἐπαίνους, καὶ ἀντ' αὐτῶν ρίπτομεν ἐπὶ τῆς φιλοσοφείας κεφαλῆς του τοὺς θρήνους τῶν ὀλοφυρομένων μιτέρων, ἀδελφῶν, συζύγων, πατέρων, τέκνων. Καὶ διὰ νὰ μουρμουρίζομεν αἰωνίως, καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ποτὲ τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναφέρωμεν καὶ μίαν πράξιν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος, οἱ Ἀσκληπιάδαι τῆς Σπάρτης, ζηλώσαντες τὴν δοξάν τῶν ἐν Σύρῳ συναδέλφων των, ἀρνούνται νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς εὐλογώμεντας, ἢ κατηγορηματικώτατα λέγοντες τὸ ἀπαισιῶς ἤχοῦν εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐρχομένων νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειάν των: δὲν μπορῶ νάρθω, ἢ ζητούντες ἀμοιβὴν τόσον μεγάλην, ὥστε οὔτε ὁ Ρότσιλδ δὲν πιστεύομεν νὰ τοὺς ἐπερνε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁμοίων των, τῶν ἀδελφῶν των, γίνονται ριψάσπιδες τοῦ καθήκοντος ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣ οἱ πρόγονοί μας τοὺς ριψάσπιδας τῶν μαχῶν ἐθεώρουν ἀτίμους. Καὶ περὶ αὐτῶν λοιπὸν τί θέλετε νὰ σὰς εἴπωμεν;

Θέλετε νὰ τοὺς παρακινήσωμεν νὰ μεταβάλωσι διαγωγὴν; Ἀνωφελές. Ἀφοῦ ἡ ὥς γρανίτης σκληρὰ καρδιά των δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς των πασχόντων, ἀφοῦ δὲν ἐνόμισαν ἄξιον τοῦ ἑαυτοῦ των νὰ παρηγορήσωσι μερικὰς ὑπάρξεις, ἄρα ἡμεῖς μὲ τὰ λόγια τί θὰ ἐκίναμε; Τίποτε.

Καὶ τελειώνομεν μὲ μίαν ἀπαιτήσιν ἣν ἔχομεν ἀπὸ τὸν κ. Λομβάρδον, νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὸν νομάρχην, ἃν ἡ καρδιά του ἦνε ἀπὸ αἷμα καὶ σάρκα, καὶ ὅχι ἀπὸ βύρσαν, ὅπως ἡ τῶν ἱατρῶν μας. Περιμένομεν.

**Ταῦτες**

## Ο ΔΗΜΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐσχάτως τὸ παλάτιον τοῦ Οὐεστμίνστερ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἥρωος τῆς ἡμέρας Οὐίλλιαμ Μαρβόου, τοῦ δῆμιου. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦ ἐγκλήματος ἐν Δούρχαμ, ὁ Μαρβόου τὸν ὁποῖον ὤφειλον νὰ διώκουν ὡς ἀνίκανον ὑπρέτην, ἀπέβη ἐν Λονδίῳ πρόσωπον τοῦ συρμοῦ. Ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων, ὠδηγήθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων, ὁ δῆμιος μετέβη εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ προέδρου. Ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων ἡ παράδοξος αὕτη προσωπικότης ἐχάριζε τὰ αὐτογράφα του, μετὰ τῆς κάρτας του. Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ εὐλογημένη χώρα τῆς ἐκκεντρικότητος, ἀλλ' ἡ συμπαθητικὴ ὑποδοχὴ, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου πρὸς τὸν δῆμιον, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐκκεντρικότητα, εἶνε καθαρὰ τρέλλα, μυσαρὰ παραφροσύνη, τῆς ὁποίας οὐδὲν παράδειγμα ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν χώραν τοῦ κόσμου.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Κοινοβουλίου εἶνε κατὰ τὰ νόμιμα μυστικά, καὶ πᾶν μέλος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξώσιν

δὲ ὑπρέτης εἰσελθὼν ἐπλησίασεν τὸν μαρκήσιον καὶ ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφώνως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μοὶ ἀγγέλλουσιν ὅτι ὁ προστατευόμενός μου ἐπανήλθεν.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὑπρέτην.

— Εὐαρεστήθητε νὰ εἴπητε εἰς τὸν Λυκογιάννην ὅτι τὸν ἀναμένομεν, εἶπε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λυκογιάννης ἐνεφανίσθη κρατῶν τὸν πῖλον ἣν ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν.

Βεβαίως ἂν δὲν εἶχον προειδοποιηθῇ ἐκεῖνοι τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες δὲν εἶχον ἴδρι ποτὲ τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ ἐπίστευον ὅτι ὁ κομψὸς οὗτος νεανίας, ὁ διακεκριμένος, ἔχων τὴν φυσικὴν γαμψότητα, τὸ μεδίαμα χάριεν, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος, ἦν ὁ ἄγριος ἐκεῖνος, οὗτινος ἤκουσαν τὴν ὀδυνηρὰν καὶ συγκινητικὴν ἱστορίαν.

Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης πολὺ εἶχε μεταβληθῇ, διότι ὁ Ραούλ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν, ὁ δὲ Ἰάκωβος Γρανδὲν δὲν ἀνεκάλεσεν ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὰ χαρακτηριστικά του.

Πάντες εἶχον ἐγερθῇ καὶ ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ Λυκογιάννης προῦχώρησεν ἐρυθρῶν, ὀλίγον δειλὸς, ἀλλ' ἄνευ δυσκολίας.

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἐπαρουσίασεν ἅπαντας πλὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε καὶ ἐνηγκαλίσθησεν.

Κατόπιν δὲ ἀπῆλθον εἰς γεῦμα, ὅποτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ ὑπρέται εἰσάχουν πρὸς ἐκπληξιν πάντων τὸν περίφημον Γεροκάτσικα, ἐκείνασαντα σχεδὸν τὴν εἴσοδον.

— Καλημέρα τῇ συντροφίᾳ, εἶπε, ἅμα εἰσελθὼν, ἐχαιρέτησε καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν διηγῆθη τὴν δωρεάν τὴν ὁποῖαν τοῦ ἔκαμεν εἰς ἄγνωστος καὶ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ κ. Λαγγάρδ. Τοῦ ἐδώρησε εἰσόδημα 200 φράγκων καὶ χωριστὰ 10000 φράγκα μὲ τὰ ὁποῖα ἠγόρασε ἓνα χωράφι τὸ ὁποῖον ἄλλοτε τοῦ ἀνῆκε, καὶ τώρα ὁ Γεροκάτσικας ὅστις ἄλλοτε ἐπῆτει, τώρα δίδει εἰς ἄλλους ἐλεημοσύνην.

**ΚΑ**

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ

Χωρὶς νὰ παρακληθῇ ὁ Γεροκάτσικας κατέλαβε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὸν θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ κόμητος Βιολαῖν, καὶ τὸ διακοπὴν γεύμα ἔληξε διὰ τῆς εὐθύμου διηγήσεως τοῦ νέου ἀστοῦ τοῦ Βλαϊνκούρ.

Ὁ γέρον ἐκένωσε φαιδρῶς δις τὸ πλήρες καμπανίτου ποτήριόν του, καὶ μετὰ σοβαρότητος λαβὼν τὸν καφὲν ἐπὶ τὴν σίκεραν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες.